

Sygn. akt VIII Gz 233/15

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Budzyńska

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2015 roku w Szczecinie,

na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko B. N.

o zapłatę

na skutek zażalenia powódki na postanowienie Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 1 września 2015 roku, sygn. akt V GC 536/15

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie.

SSO Anna Budzyńska

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim stwierdził swą niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę - na podstawie art. 200 § 1 kpc - do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Pile, Wydziałowi Gospodarczemu.

W uzasadnieniu wskazano, że pozwany przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy zgłosił zarzut niewłaściwości miejscowej tego sądu, wskazując, że właściwy jest Sąd Rejonowy w Pile ze względu na siedzibę pozwanego.

Zdaniem Sądu pierwszej instancji powódka w treści pozwu nie uzasadniła w żaden sposób właściwości miejscowej Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim, Wydziału V Gospodarczego, w szczególności nie przytoczyła okoliczności przemawiających za zastosowaniem przepisów o właściwości innej niż ogólna – tj. właściwości przemiennej.

Powódka wniosła zażalenie na powyższe postanowienie, domagając się jego uchylenia przekazania sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gorzowie Wielkopolskim, Wydziałowi V Gospodarczemu i uwzględnienia kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych jako kosztów procesu.

W uzasadnieniu skarżąca wskazała, że zgodnie z art. 34 k.p.c. powództwo o wykonanie umowy można wytoczyć przed sąd miejsca jej wykonania, zaś w pozwie – wbrew stanowisku Sądu I instancji - zostały przedstawione okoliczności faktyczne uzasadniające właściwość przemienną Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim; niewątpliwie wynika z nich bowiem, że strony łączyła umowa przewozu, dochodzone pozwem roszczenie ma charakter pieniężny, zgodnie z treścią wystawionych faktur VAT winno zostać – jak wskazano - spełnione według miejsca płatności na wskazany rachunek bankowy powódki, który znajduje się w G..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się uzasadnione. Nie sposób odmówić racji skarżącej, że w pozwie, wbrew ustaleniom zawartym w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, przytoczono okoliczności faktyczne mające uzasadniać skorzystanie z prawa wyboru sądu właściwego przemienne na podstawie art. 34 k.p.c.

Powódka, jak wynika z uzasadnienia pozwu powołała bowiem okoliczności uzasadniające właściwość miejscową Sądu, do którego skierowała pozew. Wskazała, iż właściwość miejscową Sadu opiera na treści art. 34 k.p.c. – miejsca płatności. Należy przy tym zauważyć, że okoliczności uzasadniające właściwość miejscową sądu nie wymagają przytoczenia ich w odrębnej jednostce redakcyjnej w sytuacji, gdy wynikają już z samej treści żądania lub przytoczonych w pozwie okoliczności faktycznych. Pogląd taki zaprezentowany został w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2005 r., III CZP 28/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 61),

Skoro zatem powódka skierowała przeciwko pozwanemu roszczenie pieniężne, w uzasadnieniu pozwu wskazała, że strony łączyła umowa przewozu, z której to roszczenie wywodzi, zaś w treści pozwu odwołała się do miejsca płatności jako uzasadniającego właściwość Sadu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim, a wynikającego z dołączonych do pozwu faktur VAT - to tym samym uczyniła zadość wymogom przepisu art. 187 § 1 pkt 2 kpc, przewidującego przytoczenie okoliczności faktycznych uzasadniających właściwość sądu.

Zgodnie z art. 34 k.p.c. powództwo o wykonanie umowy a także odszkodowanie z powodu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy może być również wytoczone także przed sąd miejsca wykonania zobowiązania.

Miejsce wykonania umowy określa się według założeń prawa materialnego, czyli w świetle art. 454 k.c. przy czym przez miejsce wykonania zobowiązania rozumie się nie miejsce wykonania umowy (zobowiązania) jako całości, lecz miejsce wykonania poszczególnych obowiązków. Według bowiem ugruntowanego stanowiska orzecznictwa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 1991 r., II CO 16/91, OSNC 1993, nr 3, poz. 40) miejsce wykonania umowy podlega określeniu przy zastosowaniu norm prawa materialnego, tj. z uwzględnieniem przede wszystkim art. 454 k.c., posługującego się terminem „miejsca spełnienia świadczenia”. Wykładnia ta utożsamia zatem miejsce wykonania zobowiązania z miejscem spełnienia świadczenia.

W myśl art. 454 § 1 i 2 kpc świadczenie pieniężne powinno być spełnione w miejscu zamieszkania lub siedziby wierzyciela w chwili spełnienia świadczenia; jeżeli zaś zobowiązanie ma związek z przedsiębiorstwem wierzyciela o miejscu spełnienia świadczenia rozstrzyga siedziba przedsiębiorstwa. W doktrynie i judykaturze przyjmuje się przy tym, że za miejsce wykonania zobowiązania w obrocie bezgotówkowym uznaje się miejsce, w którym znajduje się rachunek bankowy wierzyciela.

Pozwany, powołanych w pozwie przez powódkę okoliczności dotyczących miejsca wykonania zobowiązania według miejsca płatności – na wskazany w fakturach VAT rachunek bankowy powódki, prowadzony przez (...) G., nie zakwestionował. Pozwany, poza podniesieniem zarzutu braku właściwości miejscowej sądu i lakonicznym powołaniem się na treść art. 30 k.p.c. (nie mającego przy tym zastosowania do osób fizycznych) nie przedstawił żadnych argumentów co do braku podstaw do przyjęcia w sprawie właściwości przemiennej Sądu. Sąd odwoławczy w świetle materiału procesowego okoliczności takich nie stwierdza.

Skoro zaś miejsce spełnienia świadczenia znajduje się w G., to powyższe okoliczności stanowiły dostateczną podstawę do przyjęcia właściwości miejscowej tego Sądu. Podkreślenia przy tym wymaga, że przepis art. 187 § 1 pkt 2 kpc nie wymaga przytoczenia w pozwie podstawy prawnej uzasadniającej właściwość sądu, a jedynie okoliczności faktycznych.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie przepisu art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c., orzekł, jak w sentencji. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego winno nastąpić w orzeczeniu kończącym sprawę (art. 108 § 1 kpc).